

b) niemożliwe jest dokonanie przekazania do innego państwa wyznaczonego [na] podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia (UE) 604/2013?"

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona) (Dz.U. 2013, L 180, s.31.).

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Włoska

(Sprawa C-303/21)

(2021/C 278/51)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W Roels, A Spina, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że wykluczając obywateli Unii Europejskiej niebędących obywatelami włoskimi, którzy nie zamierzają osiedlić się we Włoszech, z systemu obniżonej stawki przy zakupie pierwszej nieruchomości mieszkalnej niebędącej luksusową rezydencją na terytorium Włoch, Republika Włoska uchybiła obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 18 i 63 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Obniżoną stawkę podatku rejestracyjnego przy nabyciu we Włoszech nieruchomości mieszkalnej (zwanej „pierwszym domem”) stosuje się przy spełnieniu określonych warunków, z których jeden dotyczy położenia nieruchomości na terytorium gminy, której podatnik jest mieszkańcem lub w której zamierza ustanowić swoje miejsce zamieszkania w ciągu 18 miesięcy od daty zakupu nieruchomości. Na potrzeby zastosowania ulgi podatkowej warunek ten stosuje się w sposób nieodróżniony zarówno w odniesieniu do obywateli włoskich jak i do obywateli innych państw członkowskich. Natomiast na podstawie przepisów, których dotyczy niniejsza skarga, spełnienie tego wymogu nie jest konieczne jedynie w przypadku obywateli włoskich, którzy z powodów związanych z zatrudnieniem zostali ekspatriantami.

Zdaniem Komisji, poprzez postanowienie, na potrzeby ulgi podatkowej, że obywatelstwo włoskie podatnika jest decydującym czynnikiem stanowiącym podstawę rozróżnienia pomiędzy obywatelami włoskimi i obywatelami innych państw członkowskich, przedmiotowe ustawodawstwo włoskie powoduje bezpośrednią dyskryminację ze względu na przynależność państwową, która to dyskryminacja jest zakazana przez art. 18 TFUE.

Komisja uważa ponadto, że ponieważ nabycie nieruchomości na terytorium danego państwa członkowskiego przez osobę niebędącą rezydentem jest inwestycją w nieruchomości, która stanowi przepływ kapitału pomiędzy państwami członkowskimi, uprzywilejowane traktowanie obywateli jednego państwa członkowskiego przewidziane przez przedmiotowe ustawodawstwo włoskie stanowi ograniczenie w swobodnym przepływie kapitału zakazane przez art. 63 ust. 1 TFUE, którego to ograniczenia nie można obiektywnie uzasadnić na podstawie art. 65 ust. 1 i 3 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 3 czerwca 2021 r. – Komisja Europejska / Republika Słowacka

(Sprawa C-342/21)

(2021/C 278/52)

Język postępowania: słowacki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Noll-Ehlers, R. Lindenthal, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Słowacka

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że poprzez systematyczne i trwałe przekraczanie dziennych wartości dopuszczalnych PM10 od 2005 r. w strefie SKBB01 Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja) (z wyjątkiem 2016 r.) i w aglomeracji SKKO0.1 Košice (Koszyce, Słowacja) (z wyjątkiem lat 2009, 2015 i 2016) Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 13 ust. 1 w związku z załącznikiem XI do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE⁽¹⁾ z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy;
- stwierdzenie, że nie przewidując w planach ochrony jakości powietrza odpowiednich działań, tak aby okres, w którym wartości nie są dotrzymane, był jak najkrótszy w strefie SKBB01 Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja), aglomeracji SKKO0.1 Košice (Koszyce, Słowacja) i strefie SKKO2 Košický kraj (Kraj koszycki, Słowacja), Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 23 ust. 1 akapit drugi w związku z załącznikiem XV do dyrektywy 2008/50/WE;
- obciążenie Republiki Słowackiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Dyrektywa 2008/50/WE określa wartość dopuszczalną PM10 dla stężenia dziennego ($50 \mu\text{g}/\text{m}^3$). Dzienna wartość stężenia nie może być przekroczona więcej niż 35 razy w roku kalendarzowym. Republika Słowacka systematycznie i trwale naruszała art. 13 ust. 1 dyrektywy 2008/50 w strefie Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja) i w aglomeracji Košice (Koszyce, Słowacja), jak wynika z rocznych raportów dotyczących jakości powietrza, przedłożonych przez Republikę Słowacką na podstawie art. 27 dyrektywy.

Artykuł 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE stanowi ponadto, że w przypadku gdy w określonej strefie lub aglomeracji poziomy zawartości zanieczyszczeń w powietrzu jednej lub kilku substancji przekraczają wartości dopuszczalne, państwa członkowskie zapewniają opracowanie planów ochrony jakości powietrza dla przedmiotowych stref i aglomeracji w celu dotrzymania odpowiednich wartości dopuszczalnych określonych w załączniku XI. W przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych, których termin wejścia w życie wygasł, plany ochrony jakości powietrza określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Komisja twierdzi, że Republika Słowacka uchybiła zobowiązaniu do sporządzenia planów ochrony jakości powietrza w przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych dla strefy Banskobystrický kraj (Kraj bańskobystrzycki, Słowacja), Košický kraj (Kraj koszycki, Słowacja) i w aglomeracji Košice (Koszyce, Słowacja), które to plany określają odpowiednie działania, tak aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy. Naruszenie to wynika jednak już z samego faktu, że w tych dwóch strefach i jednej aglomeracji Republika Słowacka systematycznie i trwale naruszała art. 13 ust. 1, przekraczając dzienne wartości dopuszczalne PM10. Ponadto to naruszenie art. 23 ust. 1 dyrektywy wynika również z nieodpowiednich planów ochrony jakości powietrza, niedostatecznej strategii ochrony jakości powietrza, braku dodatkowych środków i z niedociągnięć w ustawodawstwie słowackim.

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 152, s. 1.